

Sygn. akt VII U 3571/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Popielińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Zelent

po rozpoznaniu w dniu 04 października 2017 r. w Gdańsku

sprawy J. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołań J. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 17 lutego 2017r. oraz z dnia 09 maja 2017r.

obie decyzje o numerze (...)

oddala odwołania.

SSO Monika Popielińska

Sygn. akt VII U 3571/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 lutego 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu J. W. przeliczenia emerytury – wskazując, iż nie przedłożył on z wnioskiem o przeliczenie emerytury dowodów w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu. Pozwany wyjaśnił także, że decyzją z dnia 22 listopada 2010 r. przeliczył wnioskodawcy emeryturę, przyjmując do ustalenia podstawy jej wymiaru wynagrodzenie z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z okresu ubezpieczenia, ustalony w ten sposób wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 87,77%. Po przeliczeniu podstawy wymiaru świadczenia z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o emeryturę (od dnia 01 stycznia 1995 r. do dnia 31 grudnia 2004 r.) wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 80,83% - zatem jest niższy i mniej korzystny. Wskazano także, że przyjęto kwoty minimalnego wynagrodzenia z uwagi na fakt nieudowodnienia wynagrodzenia faktycznie osiągniętego: od dnia 16 sierpnia 1970 r. do dnia 31 sierpnia 1975 r., od dnia 01 września 1975 r. do dnia 31 grudnia 1977 r., od dnia 01 stycznia 1981 r. do dnia 31 sierpnia 1983 r., od dnia 01 listopada 1984 r. do dnia 30 listopada 1984 r. oraz od dnia 01 grudnia 1984 r. do dnia 31 sierpnia 1985 r. (k. 152 akt rentowych).

Odwołanie z dnia 15 marca 2017 r. od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony J. W., przedkładając wraz z odwołaniem szereg dokumentów w postaci świadectw pracy oraz zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (k. 2-10 akt sprawy).

Decyzją z dnia 09 maja 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. przeliczył ubezpieczonemu J. W. emeryturę od dnia 01 stycznia 2017 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury pozwany przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia (1971-1982, 1984, 1989-1990, 1998-2001 i 2003). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 99,68% - co po pomnożeniu przez kwotę bazową 2.716,71 zł daje kwotę 2.708,02 zł. Wysokość emerytury ubezpieczonego od dnia 01 stycznia 2017 r. wyniosła 2.348,54 zł, po waloryzacji od dnia 01 marca 2017 r. 2.348,54 zł brutto, do wypłaty 1.943,17 zł (k. 171-172 akt rentowych).

Odwołanie z dnia 18 maja 2017 r. od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony J. W. – podnosząc, iż przedłożone przed niego z odwołaniem od drugiej decyzji dokumenty były znane pozwanemu, stąd winien otrzymać stosowne wyrównanie emerytury (k. 17 akt sprawy).

W odpowiedzi z dnia 19 czerwca 2017 r. na obydwie odwołania ubezpieczonego pozwany organ rentowy wniósł o ich oddalenie, podtrzymując i szeroko przedstawiając argumentację przemawiającą za zasadnością kwestionowanych decyzji (k. 11-13 i 18-20 akt sprawy).

Zarządzeniem z dnia 27 czerwca 2017 r. Sąd na mocy art. 219 k.p.c. połączył sprawy obydwu w/w odwołań do wspólnego rozpoznania i prowadzenia pod sygn. akt VII U 3571/17 (k. 22 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. W., urodzony w dniu (...), w dniu 31 stycznia 2017 r. złożył do pozwanego wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego – wnosząc o ustalenie jej wysokości z 10 kolejnych lat z całego okresu ubezpieczenia oraz ponownego przeliczenia z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z okresu ubezpieczenia.

Do wniosku ubezpieczony nie załączył żadnych dokumentów.

okoliczności bezsporne, vide: wniosek ubezpieczonego o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego z dnia 31 stycznia 2017 r. – k. 150-151 akt rentowych

Decyzją z dnia 22 listopada 1984 r. pozwany organ przyznał ubezpieczonemu prawo do renty inwalidzkiej III grupy inwalidów od dnia 01 grudnia 1984 r.

Podstawę wymiaru świadczenia rentowego organ ustalił w oparciu o wynagrodzenie z ostatnich 12 miesięcy zatrudnienia tj. okresu od listopada 1983 r. do października 1984 r.

dowód: decyzja pozwanego o przyznaniu renty inwalidzkiej z dnia 22 listopada 1984 r. – k. 13 akt rentowych, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 30 sierpnia 1984 r. – k. 4 akt rentowych, zaświadczenie z dnia 19 listopada 1984 r. – k. 11 akt rentowych

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia był następnie przez pozwanego ustalany na poziomie:

- 71,48% w ramach decyzji o podwyższeniu renty inwalidzkiej z dnia 05 kwietnia 1988r.
- 71,49% w ramach decyzji o podwyższeniu renty inwalidzkiej z dnia 05 września 1989r.
- 99,31% w ramach decyzji o waloryzacji renty inwalidzkiej z dnia 05 grudnia 1991 r.
- 109,47% w ramach decyzji o przyznaniu renty inwalidzkiej z dnia 06 listopada 1992 r. w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent

oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1991 r. nr 104 poz. 450) – świadczenie ustalone w oparciu o podstawę wymiaru składek z 3 lat kalendarzowych tj. 1978-1980.

dowód: decyzje rentowe pozwanego – k. 30-45 akt rentowych

Decyzją z dnia 24 stycznia 2008 r. pozwany odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury nauczycielskiej na podstawie ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2017 r. poz. 1189 j.t. ze zm.) – wskazując, iż nie posiada on wymaganego co najmniej 15 lat stażu pracy nauczyciela w pełnym wymiarze czasu.

Na skutek odwołania ubezpieczonego, tut. Sąd wyrokiem z dnia 02 lipca 2008 r. o sygn. akt VIII U 1092/08 oddalił odwołanie. Wyrok ten nie był zaskarżony przez wnioskodawcę.

Ubezpieczony ubiegał się, również nieskutecznie, o prawo do emerytury nauczycielskiej, której organ odmawiał mu decyzjami z dnia 04 maja 2005 r. oraz z dnia 16 września 2008 r. (od których to decyzji wnioskodawca nie odwoływał się do Sądu).

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury nauczycielskiej z dnia 24 stycznia 2008 r. – k. 45 akt rentowych, pismo tut. Sądu z dnia 01 sierpnia 2008 r. – k. 65 akt rentowych, decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury nauczycielskiej z dnia 04 maja 2005 r. – k. 17 akt rentowych, decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury nauczycielskiej z dnia 16 września 2008 r. – k. 82 akt rentowych

Wnioskodawca posiada przyznane przez pozwanego od dnia 13 maja 2010 r. prawo do emerytury, otrzymanej po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego 65lat. Z w/w dniem ustalo prawo ubezpieczonego do, pobieranej dotychczas, stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Wskaźnik podstawy wymiaru emerytury pozwany ustalił na 109,47% i wynikał z dotychczasowego wskaźnika podstawy wymiaru renty.

Wysokość emerytury wynosiła kwotę 1.420,07 zł.

Ubezpieczony nie kwestionował powyższej decyzji organu rentowego.

okoliczność bezsporna, vide: decyzja pozwanego o przyznaniu prawa do emerytury z dnia 05 czerwca 2010 r. – k. 113-114 akt rentowych

Decyzją z dnia 22 listopada 2010 r. – na wniosek ubezpieczonego o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia z dnia 20 października 2010 r. – pozwany organ przeliczył podstawę wymiaru emerytury wnioskodawcy od dnia 01 października 2010 r.

Do ustalenia wysokości świadczenia przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z całego okresu ubezpieczenia (lata 1978-1980, 1983-1984, 1986-1991, 1995-2003).

Ustalony w ten sposób wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 87,77%.

Wysokość emerytury wynosiła 1.873,50 zł brutto, do wypłaty 1.558,94 zł.

dowód: decyzja pozwanego o przeliczeniu emerytury z dnia 22 listopada 2010 r. – k. 135-136 akt rentowych

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 17 lutego 2017 r. pozwany organ odmówił ubezpieczonemu J. W. przeliczenia emerytury – wskazując, iż nie przedłożył on z wnioskiem o przeliczenie emerytury dowodów w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu.

Pozwany wyjaśnił także, że decyzją z dnia 22 listopada 2010 r. przeliczył wnioskodawcy emeryturę, przyjmując do ustalenia podstawy jej wymiaru wynagrodzenie z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z okresu ubezpieczenia, ustalony w ten sposób wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 87,77%.

Po przeliczeniu podstawy wymiaru świadczenia z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o emeryturę (od dnia 01 stycznia 1995 r. do dnia 31 grudnia 2004 r.) wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 80,83% - zatem jest niższy i mniej korzystny.

Wskazano także, że przyjęto kwoty minimalnego wynagrodzenia z uwagi na fakt nieudowodnienia wynagrodzenia faktycznie osiągniętego: od dnia 16 sierpnia 1970 r. do dnia 31 sierpnia 1975 r., od dnia 01 września 1975 r. do dnia 31 grudnia 1977 r., od dnia 01 stycznia 1981 r. do dnia 31 sierpnia 1983 r., od dnia 01 listopada 1984 r. do dnia 30 listopada 1984 r. oraz od dnia 01 grudnia 1984 r. do dnia 31 sierpnia 1985 r.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie przeliczenia emerytury z dnia 17 lutego 2017 r. – k. 152 akt rentowych

Odwołując się od w/w decyzji organu z dnia 17 lutego 2017 r. wnioskodawca przedłożył dokumenty dotyczące osiągniętych zarobków – duplikat świadectwa pracy z dnia 02 marca 2017 r. z Liceum Ekonomicznego w S. z lat 1970-1975, duplikat świadectwa pracy z dnia 04 września 2017 r. z (...) Szkoły Zawodowej w W. z lat 1975-1984, zaświadczenia z dnia 06 marca 2017 r. zatrudnieniu i wynagrodzeniu z Zespołu (...) w S. z lat 1970-1975, 2 zaświadczeń z dnia 03 marca 2017 r. o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z Zespołu Szkół (...) w W. z lat 1975-1985

dowód: świadectwa pracy i zaświadczenia – k. 154-160 oraz k. 167-168 akt rentowych

Na skutek przedłożenia przez ubezpieczonego dodatkowych dokumentów zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 09 maja 2017 r. organ rentowy przeliczył ubezpieczonemu J. W. emeryturę od dnia 01 stycznia 2017 r. tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno – rentowego (wniosek z dnia 31 stycznia 2017r. k. 150 akt ZUS)

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury pozwany przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia (1971-1982, 1984, 1989-1990, 1998-2001 i 2003).

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 99,68% (w stosunku do dotychczasowego 87,77%) – co po pomnożeniu przez kwotę bazową 2.716,71 zł daje kwotę 2.708,02 zł.

Wysokość emerytury ubezpieczonego od dnia 01 stycznia 2017 r. wyniosła 2.348,54 zł, po waloryzacji od dnia 01 marca 2017 r. 2.348,54 zł brutto, do wypłaty 1.943,17 zł.

dowód: decyzja pozwanego o przeliczeniu emerytury z dnia 09 maja 2017 r. – k. 171-172 akt rentowych

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych oraz aktach sprawy, których prawdziwość nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności z urzędu. Ustalenia faktyczne Sąd poczynił w oparciu o dokumentację dostarczoną przez strony. Dowód z dokumentów zgromadzonych w sprawie w zakresie w jakim posłużyły do ustalenia stanu faktycznego Sąd uznał za w pełni wiarygodny, gdyż dokumenty te nie budziły żadnych wątpliwości i nie były przez strony kwestionowane. Dowody w postaci dokumentów urzędowych Sąd ocenił na podstawie art. 244 § 1 k.p.c. ustalając, że skoro w toku procesu nie zostały skutecznie podważone, stanowią świadectwo tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane. Powyższe dowody układają się zdaniem Sądu w spójną całość, wzajemnie się potwierdzając lub uzupełniając. Nie były też kwestionowane przez strony i Sąd dał im wiarę w całej rozciągłości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania ubezpieczonego J. W. od obu zaskarżonych decyzji nie zasługują na uwzględnienie.

Dla porządku wskazać należy, iż zgodnie z art. 114 ust. 1 punkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383 j.t. ze zm.), dalej: ustawa, w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Jak wynika z regulacji art. 116 ust. 5 ustawy, do wniosku w sprawie przyznania świadczeń powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości, określone w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego – co oznacza wymóg inicjatywy ubezpieczonego w zakresie pozyskiwania i udowadniania wysokości wynagrodzeń, które w jego ocenie winny stanowić podstawę ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego lub rentowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2001 r., II UKN 297/00).

Należy mieć także na uwadze, iż zgodnie z przepisami § 10 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r. nr 237 poz. 1412), dalej: rozporządzenie, to zainteresowany zgłaszający wniosek o emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy powinien dołączyć do wniosku dokumenty stwierdzające m.in. wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu i uposażenia, przyjmowanych do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń.

Regulacje powyższe w sposób jednoznaczny wskazują na prawa i obowiązki stron postępowania w sprawie świadczeń emerytalno – rentowych .

Analiza stanu przedmiotowej sprawy pod kątem realizacji wskazanych przepisów ustawowych nakazuje stwierdzenie, iż wnioskodawca J. W. do wniosku o przeliczenie wysokości emerytury z dnia 31 stycznia 2017 r. (k. 150 akt rentowych) nie załączył żadnych dowodów w postaci dokumentów, z których wynikać miałyby dane i informacje o uzyskiwanym w okresach zatrudnienia wynagrodzeniu, w oparciu o które pozwany mógłby dokonać wyliczenia podstawy świadczenia w sposób korzystniejszy niż dotychczas przyjęty, na podstawie już uprzednio złożonych przez ubezpieczonego dokumentów.

Z powyższego wynikała zatem zasadność wydania przez organ rentowy decyzji z dnia 17 lutego 2017 r. (k. 152 akt sprawy). W ramach jej uzasadnienia organ rentowy wskazał ubezpieczonemu, że decyzją z dnia 22 listopada 2010 r. przeliczył wnioskodawcy emeryturę, przyjmując do ustalenia podstawy jej wymiaru wynagrodzenie z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z okresu ubezpieczenia, ustalony w ten sposób wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 87,77% (k. 135-136 akt sprawy). Natomiast po przeliczeniu podstawy wymiaru świadczenia z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o emeryturę (od dnia 01 stycznia 1995 r. do dnia 31 grudnia 2004 r.) wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 80,83% - zatem jest niższy i mniej korzystny, co w świetle art. 111 ust. 1 ustawy przesądza o braku podstawy do przeliczenia świadczenia.

Zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy, wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1. z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
2. z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3. z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Stosownie zaś do treści art. 15 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy, podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Wskazać w tym miejscu należy, iż wybór okresu należy do osób zainteresowanych, jednakże ustawa w art. 15 ust. 1 określa w sposób wiążący pewne ramy czasowe, do których osoby te muszą się stosować. Możliwe jest zatem:

- wybranie kolejnych (następujących bezpośrednio po sobie, bez względu na ewentualne przerwy w ubezpieczeniu) 10 lat z dwudziestolecia bezpośrednio poprzedzającego rok złożenia wniosku emerytalnego/rentowego
- wybranie z całego okresu podlegania ubezpieczeniu dowolnych (niekoniecznie kolejnych) 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia stosownego wniosku. Skorzystanie z możliwości wyliczenia podstawy wymiaru z 20 lat (art. 15 ust. 6) możliwe jest wyłącznie po złożeniu wniosku. Oznacza to, że w przypadku milczenia zainteresowanych organy rentowe zobligowane są do ustalenia podstawy z okresu 10-letniego.

W myśl art. 15 ust. 4 ustawy, w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1. oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;
2. oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;
3. oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
4. mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, która - stosownie do art. 19 ustawy - wynosi 100% przeciętnego wynagrodzenia pomniejszonego o potrącone od ubezpieczonych składki na ubezpieczenia społeczne, określone w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych w poprzednim roku kalendarzowym (licząc od daty wniosku).

Należy mieć także na uwadze, iż zgodnie z przepisami § 21 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r. nr 237 poz. 1412), dalej: rozporządzenie, środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Precyzuje ono również w § 10 ust. 1 pkt 4, iż to zainteresowany zgłaszający wniosek o emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy powinien dołączyć do wniosku dokumenty stwierdzające m.in. wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu i uposażenia, przyjmowanych do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń.

Stosownie zatem do treści art. 116 ust. 5 w związku z art. 194 tej ustawy oraz § 21 rozporządzenia, środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzona w toku postępowania przed organem rentowym dokumentacja została prawidłowo przez organ rentowy oceniona i zarobki z niej wynikające w sposób prawidłowy zostały przyjęte do przeliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego J. W.. Pozwany organ rentowy prawidłowo uwzględniając dokumenty złożone przez ubezpieczonego wraz z odwołaniem od decyzji z dnia 17 lutego 2017 r. a dotyczące okresów, które w uzasadnieniu decyzji z dnia 17 lutego 2017 r. wskazane zostały jako te, za które dotąd wnioskodawca nie przedłożył dokumentacji zarobkowej, w związku z czym organ przyjmował za te okresy wynagrodzenie minimalne (art. 15 ust. 2a ustawy) - tj. duplikat świadectwa pracy z dnia 02 marca 2017 r. z Liceum Ekonomicznego w S. z lat 1970-1975, duplikat świadectwa pracy z dnia 04 września 2017 r. z (...) Szkoły Zawodowej w W. z lat 1975-1984, ale przede wszystkim zaświadczenie z dnia 06 marca 2017 r. zatrudnieniu i wynagrodzeniu z Zespołu (...) w S. z lat 1970-1975 (k. 158 akt rentowych) oraz dwa zaświadczenia z dnia 03 marca 2017 r. o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z Zespołu Szkół (...) w W. z lat 1975-1985 (k. 159-160 akt sprawy) oraz po korekcie zaświadczenia z dnia 12 kwietnia 2017 r. o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z Zespołu Szkół (...) w W. z lat 1975-1985 (k. 167-168 akt rentowych). – decyzją z dnia 09 maja 2017 r. od dnia 01 stycznia 2017 r. dokonał przeliczenia wysokości emerytury z uwzględnieniem danych wynikających z tych dokumentów (k. 169-170 akt rentowych) od dnia 01 stycznia 2017 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury pozwany przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia (1971-1982, 1984, 1989-1990, 1998-2001 i 2003) – a więc także z okresów, za które przedłożono nowe dokumenty. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 99,68% (niewątpliwie wyższa w stosunku do dotychczasowego na poziomie 87,77%) – co po pomnożeniu przez kwotę bazową 2.716,71 zł daje kwotę 2.708,02 zł. Wysokość emerytury ubezpieczonego od dnia 01 stycznia 2017 r. wyniosła 2.348,54 zł, po waloryzacji od dnia 01 marca 2017 r. 2.348,54 zł brutto, do wypłaty 1.943,17 zł.

Równocześnie Sąd Okręgowy pragnie wskazać, iż nie miał racji wnioskodawca, w ramach odwołania od decyzji z dnia 09 maja 2017 r. (k. 17 akt sprawy) podnosząc, że przedłożone przez niego w dniu 11 maja 2017 r. dokumenty nie były nowe i pozwany organ nimi wcześniej dysponował.

Przede wszystkim, w sposób w pełni uprawniony pozwany organ rentowy w uzasadnieniu decyzji z dnia 17 lutego 2017 r. wskazał wnioskodawcy, że przyjął kwoty minimalnego wynagrodzenia z uwagi na fakt nieudowodnienia wynagrodzenia faktycznie osiągniętego: od dnia 16 sierpnia 1970 r. do dnia 31 sierpnia 1975 r., od dnia 01 września 1975 r. do dnia 31 grudnia 1977 r., od dnia 01 stycznia 1981 r. do dnia 31 sierpnia 1983 r., od dnia 01 listopada 1984 r. do dnia 30 listopada 1984 r. oraz od dnia 01 grudnia 1984 r. do dnia 31 sierpnia 1985 r. Powyższe stanowisko jest konsekwencją weryfikacji przez Sąd orzekający w niniejszej sprawie twierdzenia organu rentowego we wskazanej decyzji z obszerną zawartością akt rentowych ubezpieczonego. Bezsprzecznie analiza akt rentowych prowadzi do wniosku, iż za w/w okresy wnioskodawca nie przedłożył żadnej dokumentacji płacowej. Jedyne wyjątkiem w tym zakresie stanowi decyzja o przyznaniu renty inwalidzkiej z dnia 14 stycznia 1985 r. znajdująca się już na k. 19 akt rentowych. Niewątpliwie, wnioskodawca od 1984 r. – kiedy uzyskał prawo do renty inwalidzkiej – składał do pozwanego zaświadczenia o uzyskiwanych zarobkach, ale wyłącznie za późniejsze (od 1984 r. i dalej) okresy. Dokumentacja ta była składana w związku z kolejnymi i ponawianymi wnioskami o doliczenie kolejnych okresów zatrudnienia do stażu ubezpieczeniowego – zaś pozwany organ dokumenty te uwzględniał i dokonywał przeliczenia renty J. W., co wynika bezpośrednio z akt rentowych.

Sąd Okręgowy zważył przy tym, że w ramach decyzji o przyznaniu renty inwalidzkiej z dnia 06 listopada 1992 r. (k. 45-46 akt rentowych) pozwany organ rentowy ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na poziomie 109,47% (na k. 40 wskazano 109,46%) – jednakże wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia rentowego został ustalony z lat 1978-1980 tj. z tych, co do których organ rentowy dysponował zaświadczeniem o zarobkach (k. 40 akt rentowych ZUS) (co wynika wprost z punktu II.1 w/w decyzji organu),

Poza tym, Sąd Okręgowy miał także na uwadze, iż – wbrew argumentacji wnioskodawcy co do dysponowania przez pozwanego już wcześniej złożoną przez niego dokumentacją – w ramach wspomnianej decyzji z dnia 06 listopada 1992 r. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony został na poziomie 109,47% w oparciu o wynagrodzenie wyłącznie z lat, jak wyżej, 1978-1980 – nie zaś, jak podnosił wnioskodawca, z okresu szerszego lat

1970-1985 (z czym koresponduje, omówiony wyżej, fakt iż za ten właśnie czasookres lat 1970-1985 pozwany, nie dysponując stosowną dokumentacją i do 2017 r. przyjmował wnioskodawcy minimalne wynagrodzenie za pracę). Zatem wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony został na poziomie 109,47% w 1992 r. został przez pozwanego ustalony wyłącznie z zarobków wnioskodawcy z lat 1978-1980, a nie z lat 1970-1985. W powyższym zakresie nie doszło zatem do jakiegokolwiek błędu organu czy też omyłkowego pominięcia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru ustalonego jako 109,47%.

Jedynie na marginesie Sąd Okręgowy pragnie wskazać, iż ubezpieczony nie odwoływał się od decyzji przeliczeniowej pozwanego z dnia 22 listopada 2010 r. (k. 135-136 akt rentowych), w ramach której pozwany na jego wniosek przeliczył podstawę wymiaru emerytury wnioskodawcy od dnia 01 października 2010 r. Wówczas do ustalenia wysokości świadczenia przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z całego okresu ubezpieczenia (lata 1978-1980, 1983-1984, 1986-1991, 1995-2003), zaś ustalony w ten sposób wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 87,77%.

Konkludując, na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z przywołanymi wyżej przepisami, Sąd Okręgowy oddalił odwołania ubezpieczonego J. W. od decyzji pozwanego organu z dnia 17 lutego 2017 r. oraz z dnia 09 maja 2017 r., nie znajdując podstaw do ich uwzględnienia.

SSO Monika Popielińska